

Arrest

nr. 81 928 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 14 december 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2008 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 13 september 2010 bracht de ambtenaar-geneesheer een advies uit. Bij beslissing van 21 september 2010 werd de aanvraag ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven hieronder vermeld staan.

1.2. Inmiddels dienden verzoekers op 18 december 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, die op 20 mei 2009 onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd hen op 30 juni 2009 ter kennis gebracht.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19/12/2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25/05/2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Op 13/09/2010 stelt onze controle- arts dat verwijzend naar de verschillende voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening. Deze bestond zowel in land van herkomst als in België. Betrokkene wordt opgevolgd door een specialist en krijgt medicatie. Verder is er sprake van een 2de aandoening waarvoor hij pijnstilling neemt. Gezien verdere gegevens hieromtrent ontbreken valt dit volgens onze controle- arts niet te beschouwen als ernstige pathologie. Hieruit blijkt volgens onze controle- arts dat betrokkene inderdaad een aandoening heeft waarvoor opvolging nodig is. Gezien de aandoening ontstaan is zowel in België als in land van herkomst, ziet hij geen reden waarom terugkeer naar Montenegro zou tegen aangewezen zijn, als tenminste behandeling daar mogelijk is. Verder Verwijzend naar de correspondentie dd. 10-10-2008 met de Belgische ambassade, blijkt dat in meerdere steden in Montenegro ziekenhuizen bestaan die adequate zorg en opvolging bieden voor de aandoening van betrokkene. Medicatie is aldaar ook beschikbaar. Hieruit blijkt volgens onze controlearts dat betrokkene voor verdere behandeling terecht kan in Montenegro. Met deze aandoening kan betrokkene reizen als hij over zijn medicatie kan beschikken. Er is derhalve geen medisch bezwaar tegen terugkeer. Vanuit medisch standpunt kunnen we volgens de controle arts dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Montenegro. Verder blijkt uit de gegevens in ons administratief dossier dat personen met de aandoening die betrokkene heeft beroep kunnen doen op de verschillende medische faciliteiten voor de behandeling en medicatie van deze ziekte .

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid waarbij hem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 9ter en 62 van de Wet van 15/12/1980 ,van artikels 1 tot en met 4 van Wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht. de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, tenslotte de manifeste beoordelingsfouten. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding; Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Eerste onderdeel.

Doordat de bestreden beslissing ten onrechte de redenering huldigt dat verzoeker kan terugkeren naar het land van herkomst omdat de aandoening (hetzij de post traumatische stress stoornis) ontstaan is zowel in België als in het land van herkomst. "Gezien de aandoening ontstaan is zowel in België als in het land van herkomst, ziet hij geen reden waarom de terugkeer naar Montenegro zou tegen aangewezen zijn, als tenminste behandeling daar mogelijk is." Terwijl het toch totaal onlogisch is om te oordelen dat een post traumatische stress stoornis die in elk geval bestond en behandeld werd, voor er trauma aan toegevoegd werd in België, precies door dit toegevoegd trauma-in België- niet meer in de weg zou staan aan een terugkeer naar Montenegro, terwijl a contrario hieruit afgeleid mag worden dat indien er in België geen toegevoegd trauma zou ontstaan zijn, dit wel het geval zou mogen zijn; Terwijl er blijkbaar geen rekening wordt gehouden met pertinente psychiatrische elementen uit het dossier; Dat immers de psychiater, Dr. Schurmans in zijn gedetailleerd medisch rapport dd 2/12/2008 dat het post traumatisch karakter van de problemen evident is nav de moeilijke gebeurtenissen gedurende de politieke onlusten die geleid hebben tot de onafhankelijkheid van Montenegro En dat het traumatisch effect vaak ontstaat door de herhaling. Dat verzoeker aldus, nav een ogenschijnlijk banale gebeurtenis, zoals de slag in de nek in het opvangcentrum van Fedasil (gebeurtenis in België) zeer heftig is beginnen reageren. Dat aldus wel degelijk vaststaat dat de oorspronkelijke traumatische gebeurtenis, die geleid heeft tot de PTS aandoening, in Montenegro ligt en de gebeurtenis in België als een soort bijkomende trigger kan begrepen worden. Dat Dr. Schurmans in zijn evolutieverslag dd 10/11/2009 stelde dat de aandoening nog steeds in ongeveer dezelfde mate aanwezig was en dat hoewel verzoeker bepaalde ongemakken toeschrijft aan de slag in de nek in België, de invloed van de voorafgaande traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst dient in rekening te worden gebracht. De behandelingstermijn werd als "zeer lang" geduid. Terwijl het derhalve getuigt van weinig inzicht in de psychiatrische/psychologische problematiek om te oordelen dat een behandeling in Montenegro voor een PTS stoornis voorhanden is als de grondslag van die stoornis precies ligt in de trauma's aldaar opgelopen tijdens de politieke omwentelingen. Terwijl de bestreden beslissing ook diende rekening te houden met het kwetsbaar profiel van verzoekers die drie kleine kinderen ten laste hebben, wel wetende en niet betwistende dat verzoeker psychiatrisch ziek is.

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing de beoordeling aldus reduceert tot een beoordeling van het al dan niet voorhanden zijn van faciliteiten voor post traumatisch stress disorder in Montenegro. Terwijl het uiteraard niet opgaat om de al dan niet beschikbaarheid van een behandeling in Montenegro te gebruiken als leidraad bij de beoordeling van de gegrondheid van de medische regularisatie aanvraag. Terwijl in eerste instantie rekening dient te worden gehouden met het feit dat die stoornis in het land van herkomst werd opgedaan zodat de beoordeling minstens moest uitleggen waarom zij vanuit psychiatrisch oogpunt meent te kunnen stellen dat dat geen obstakel vormt voor een passende en afdoende behandeling. Terwijl algemeen aanvaard wordt in de psychiatrische literatuur dat een terugkeer naar de plaats waar het trauma werd opgelopen een decompensatie kan veroorzaken en de situatie kan doen escaleren, hetgeen dan manifest een op voorhand gekende en te voorziene onmenselijke behandeling zou uitmaken. Terwijl in deze optiek ook volledig gezwegen wordt over de toegankelijkheid van psychiatrische zorg; het feit dat er in meerdere steden ziekenhuizen bestaan voor mensen met PTS is nog geen waarborg voor een feitelijke toegankelijkheid voor de individuele patiënt.

Derde onderdeel

Doordat de bestreden beslissing besluit : "Dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de Mieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een menselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft." Terwijl dit wel een zeer onlogische en onbegrijpelijke zinswending is aangezien er gesteld wordt dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte in de zin van artikel 9 ter en/of dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Terwijl immers het tegendeel waar is; Terwijl de raadgevend geneesheer zelf heeft aangegeven dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.; Dat hij evenwel oordeelt dat er behandeling beschikbaar is in Montenegro. Terwijl dit echter niet blijkt uit de zinswending in de bestreden beslissing; dat de lezing ervan het tegendeel doet begrijpen, zodat er manifest tegenstrijdigheid is tussen de motieven 'onderling en de beslissing.'

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke

motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt er verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is daar het aangehaalde medische probleem niet aangewend kan worden teneinde gemachtigd te worden tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

2.3. Bovendien blijkt duidelijk dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is echter niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.5. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)."

2.6. De verwerende partij dient in de eerste plaats te onderzoeken of er in het land van herkomst, in casu Montenegro, een adequate behandeling mogelijk is. Deze vereiste van een adequate behandeling wordt beoordeeld ten aanzien van de persoon die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of de persoon die het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, in casu de heer B. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de heer B. heeft aangetoond dat hij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, maar dat er wel degelijk een adequate behandeling is in Montenegro.

2.7. In het advies van 13 september 2010 besluit de ambtenaar-geneesheer dat er inderdaad sprake is van psychische problemen waarvoor opvolging nodig is. Gezien de trauma's zowel in België als in Montenegro zijn ontstaan, ziet hij echter geen reden waarom terugkeer naar Montenegro zou tegen aangewezen zijn, nu er in Montenegro ziekenhuizen zijn die adequate zorg en opvolging bieden, er medicatie beschikbaar is en verzoeker kan reizen als hij over zijn medicatie beschikt.

2.8. In de bestreden beslissing werd het advies van de ambtenaar-geneesheer overgenomen en verder gesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat personen met de aandoening van verzoeker, beroep kunnen doen op de verschillende medische faciliteiten voor de behandeling en medicatie van deze ziekte. Uit de medische attesten die door verzoekers werden voorgelegd en door de ambtenaar-geneesheer werden onderzocht, blijkt dat de medische aandoening zowel in het land van herkomst als in België bestond. De ambtenaar-geneesheer oordeelde bijgevolg dat, rekening houdende met dit element, er geen reden is waarom terugkeer naar Montenegro zou tegen aangewezen zijn.

Voorts werd eveneens onderzocht of de ziekte behandeld kan worden in Montenegro, wat wel degelijk het geval is. Bovendien blijkt uit de email van de ambassade van Belgrado van 10 oktober 2008, dat de behandelingen in de ziekenhuizen gratis zijn voor alle Montenegrijnen. De heer B. toont niet aan dat hij als Montenegrijn, in Montenegro, geen toegang zal hebben tot een medische behandeling.

Verzoekers maken geen schending van de formele en materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC